

Елизавета Трокопенко

(11р., Комунальний заклад «Чернігівська ЗОШ-інтернат I-III ст.», смт. Чернігівка, Запорізька обл.)

Привіт, мої уявні друзі!

Мене звати Ліза. Я хочу сьогодні Вам розповісти про те, як за це літо змінилися для мене життєві цінності, як змінилася я сама...

Всі люблять канікули, тому що під час канікул можна відпочити і гарно провести час. Можна робити, що хочеш, не потрібно рано вставати і не потрібно робити домашні завдання. Можна подорожувати, займатися улюбленими видами спорту або іншими цікавими справами. І ні про що не турбуватися. Але не цього літа...

Щороку влітку ми з мамою подорожували до великого і прекрасного міста Донецька. Щороку я відкривала для себе там щось нове. І щороку я все більше і більше захоувалася в нього. Це велике місто з великою кількістю мешканців. Там мешкають і мої родичі. Це – місто з прекрасним сквером кутих фігур, який оновлюється новими фігурами щороку. Це і величезний спортивний комплекс-стадіон «Донбас-Арена» – велич і гордість цього міста. І прекрасний центральний парк імені Щербакова з морем різнобарвних троянд, дельфінарієм «Немо» та новим, тільки-но збудованим, стаціонарним аквапарком «Аква-Сфера». І цирк з величезним фонтаном. Це і торговий центр «Золоте Кільце», серце цього величезного міста...

Щороку ми з мамою їздили до цього шахтарського міста... Але не цього року... Цього літа ми не поїхали туди... Чому? Я ставлю це запитання собі, моїм батькам... А ще я хочу про це запитати тих людей, які винні в цьому...

Війна... Це страшне слово я щодня чую з екрана телевізора, з вуст моїх батьків, рідних... Адже в цьому місті в мене залишилися рідні! Кожен мій ранок цього літа починався з того, щоб дізнатися: як вони провели цю ніч, чи живі? З телевізійних новин я дізнавалася, що це місто щодня бомблять. Моє серденько обливалося кров'ю, коли я чула про це! Невже неможливо це все зупинити? Невже неможливо домовитися по-іншому, мирно? Коли я уявляю, що більше ніколи не зможу туди поїхати, мені стає дуже сумно та прикро.

А ще я ставлю собі запитання: як там дітям, таким, як я? Не можу повірити, що вони чують вибухи снарядів, що не ночують вдома, що постійно перебувають у сховищах. Не можу повірити, що вони цього року 1-го вересня не сіли за свої парти. Невже це відбувається в моїй країні???

Мабуть, це літо 2014 року я запам'ятаю на все своє життя. І не тільки я, а й всі діти нашої країни, а особливо – Донбасу та Луганська.

Я хочу, щоб все закінчилося! І мені все одно: хто переможе. А знаєте, чому? Тому що нічия перемога не поверне життя тих людей, які загинули там. Ні з чиею перемогою тепер наше життя не зміниться і не стане краще. Ніяка перемога не викупить того, що ми пережили. Так нехай же просто настане мир!

Цього літа ми навчилися цінити мирне життя, навчилися допомагати один одному. Найбільшим моїм бажанням в ці дні є те, щоб настав мир у моїй країні! І цього листа я хочу закінчити рядками російською мовою, і це не даремно:

Гремит война, взрываются снаряды,
Мне остается лишь закрыть глаза...
Плевать мне, у кого какие взгляды!
Я хочу просто верить в чудеса!
Хочу я знать, что это ненадолго,
Хочу я верить в то, что это – бред,
Хочу, переступив порог родного дома,
Услышать, что войны в Донбассе больше нет!!!